

Chương 19

Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (4)

Trong tròng mắt đen thâm thúy của Tôn công tử lộ ra đau thương và khổ sở nồng đậm, sắc mặt hần trắng bệch, bờ môi run rẩy, đôi tay nắm chặt cổ chân Tô Hồng Tụ, giọng khàn khàn, mỗi một lời một chữ nói ra đều giống như phun ra một dao găm mang máu trong cổ họng: “Họ... Nếu như nàng không thích, ta có thể buông tha các nàng ấy... Tại hạ cả gan, xin hỏi cô nương, cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh không?”

Tôn công tử vừa mới nói hai chữ buông tha ra khỏi miệng, một đồng lớn mỹ nhân cơ thiếp sau lưng hần lập tức xôn xao cả lên.

Có hai nữ tử trẻ tuổi mặt mũi xinh đẹp, nhìn giống nhau như đúc, giọng êm tai dễ nghe như chuông bạc, hình như là tỷ muội song sinh, lập tức đẩy đám người bước ra ngoài, một trái một phải kéo cánh tay Tôn công tử.

“Tôn Kiệt! Chàng nói cái gì!? Có phải chàng đã quên không, ban đầu lúc chàng đến nhà chúng thiếp cầu hôn, đã thề son sắt với phụ mẫu thiếp cái gì? Chàng đã nói rõ ràng, sẽ một đời một thế đối xử tốt với hai chúng thiếp, đời này, cho dù như thế nào, cho dù tương lai chàng phú quý hay bần tiện, cũng sẽ yêu chúng thiếp như trân bảo, không xa không rời! Sao chàng có thể nói lời mà không giữ lời, lật lọng!”

Hai tỷ muội lớn tiếng kêu khóc, vừa kéo chặt cánh tay Tôn Kiệt, vừa lệ rơi đầy mặt, lửa ghen ngập trời nhìn chăm chăm Tô Hồng Tụ.

Không riêng gì hai tỷ muội này, tất cả nữ nhân phía sau nghe được Tôn Kiệt nói như vậy, cũng sắc mặt trắng bệch, vô cùng đau đớn, rồi rít xông lên bao bọc vây quanh lấy Tôn Kiệt, từng người một khóc nháo, kéo quần áo Tôn Kiệt, muốn hần thu hồi lời vừa nói.

Nhưng Tôn Kiệt lại giống như bị thứ gì đó cố định lại, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Tô Hồng Tụ chăm chăm, trong tròng mắt tràn đầy kỳ vọng và khẩn cầu cấp bách.

Nhưng Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn không trả lời hần.

Không chỉ có như thế, thời gian tầm mắt lạnh lẽo nhạt nhẽo dửng dưng trên mặt Tôn Kiệt càng lúc càng dài, biểu cảm của Tôn Kiệt càng lúc càng u ám, cuối cùng, lại không có chút huyết sắc nào, trở nên trắng bệch giống như tử thi.

Tô Hồng Tụ vốn không mở miệng nói gì với Tôn Kiệt, Tôn Kiệt đã ý thức được ánh mắt của nàng nhìn hần có hàm ý gì.

Nàng thậm chí không có bất kỳ động tác gì, chỉ đứng bình tĩnh ở đầu cầu thang, lạnh lùng, không một tiếng động nhìn hần.

Tôn Kiệt lại thấy được chán ghét và khinh bỉ nồng đậm từ trong ánh mắt lạnh lẽo của nàng.

Giống như có một âm thanh ghé vào lỗ tai hắn lớn tiếng cười nhạo, người ngu si nói mơ, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nữ tử xinh đẹp tuyệt luân như vậy vĩnh viễn là khát vọng mà hắn không thể đụng tới, cho dù hắn giàu có nhất nước, thậm chí quyền khuynh thiên hạ, chưa chắc nàng sẽ nhìn lâu hắn một chút, huống chi hôm nay hắn dắt theo nhiều cơ thiếp trong nhà đi ra ngoài như vậy.

Tô Hồng Tụ không nhúc nhích, đôi môi chưa từng mở ra vì hắn, ánh mắt lạnh lẽo cự tuyệt hắn, từ vẻ khinh bỉ, toàn thân cao thấp của nàng tỏa ra lạnh lẽo và xa lánh, nghe được nàng càng ngày càng chán ghét và phi nhổ hắn.

Thật ghê tởm, thật sự bản, người nam nhân này, nếu hắn đến gần ta một chút, ta sẽ bị mùi son phấn nồng nặc trên người hắn hun đến không thở nổi, hắn còn lôi kéo ta, không thả ta đi, còn hỏi tên tuổi ta là gì, tên họ của ta có liên quan gì đến hắn? Ta vĩnh viễn không muốn nghe tên của mình được thốt ra từ trong miệng nam nhân bản ghê tởm như vậy.

Ngực Tôn Kiệt đảo lộn, trong lòng đau nhức, hắn vốn cho rằng đó chính là phán đoán của hắn, bởi vì thấy được Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt luân, dung mạo tự nhiên tuyệt mỹ như tiên trên trời, hắn tự ti mặc cảm, cho nên nghe thấy âm thanh như thế bên tai.

Không được nói nữa, câm mồm! Câm mồm! Đừng có mà lảm bảm!

Đây không phải chính miệng nàng nói với ta! Môi nàng rõ ràng không động đậy! Rõ ràng nàng không nói thêm gì! Nàng sẽ không, sẽ không ghét bỏ ta, họ... Lúc gặp các nàng, ta còn không hiểu, ta còn không biết cảm giác chân chính thích một người thì ra là như vậy, ta thật sự không biết!

Ta không giống như nàng nghĩ, ta thật sự không như vậy! Ta chỉ... Nếu như mà ta sớm biết cảm giác thích một người thì ra là như vậy, lúc trước ta tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc bọn họ!

Không phải vậy, đừng nói nữa! Nàng không nghĩ về ta như vậy, không phải, không phải, tuyệt đối không phải...

Hai mắt Tôn Kiệt đầy máu, toàn thân căng thẳng, nắm chặt hai quả đấm, khó khăn mở miệng, dường như muốn nói gì đó với Tô Hồng Tụ: “Ta...”

Một chữ “Ta” ngán ngùn, nhưng hắn nói lại muôn vàn khó khăn, giống như từ trong cổ họng cứng rắn vỡ ra, giống như máu từ ngực hắn ép ra.

Tô Hồng Tụ không có chút ấn tượng tốt với nam nhân thần hồn điên đảo, tình cảm sâu nặng với mình.

Ngẫm nghĩ lại lời của hắn, cái gì gọi là trở về hắn sẽ bỏ các nàng ấy?

Các nàng ấy là nữ nhân của hắn, đã từng cùng hắn sớm chiều, cùng giường chung gối, không phải chó hay mèo, động vật lưu lạc nhặt được trên đường, hắn muốn ném thì ném, muốn giữ lại thì giữ lại.

Nam nhân này không kịp chờ đợi đã nói ra lời này, chẳng lẽ muốn đánh động nàng?

Thật sự ghê tởm! Sao mà buồn cười!

Những nữ nhân này rõ ràng không phải bị người ép buộc kín đáo đưa cho hắn, rõ ràng chính hắn nhìn trúng sắc đẹp của người ta, tam thư lục lễ¹ lấy về nhà.

Nếu hắn đã cưới người ta về nhà, về tình về lý, cũng phải đối xử tốt với các nàng.

Ngược lại hắn qua quýt, nhìn trúng một mỹ nhân mới, lập tức có thể vứt mỹ nhân cũ ở bên cạnh, ở Đại Chu, cuộc sống nữ nhân bị phu quân vứt bỏ gian nan đến mức nào? Nàng chính là ví dụ sống sờ sờ.

Nàng còn chưa gả cho Lâm Hạo Hiên, chỉ bị Lâm Hạo Hiên đơn phương giải trừ hôn ước, trong ngoài kinh thành đã truyền đi dung mạo nàng xấu xí, có thể so với Chung Vô Diệm, những nữ nhân này đã sớm gả cho hắn, thành người của hắn, hiện giờ lại bị hắn đuổi về nhà, hoàn toàn không thể có khả năng tiếp tục sống ở nhà mẹ.

Suy nghĩ đầy đầu người nam nhân này chỉ có chính hắn, hoàn toàn không để ý đến sống chết của người khác.

Chỉ cần bản thân hắn vui vẻ là được, chỉ cần bản thân hắn thoải mái là được.

Thật sự quá ác tâm, quá đáng ghét, quả thật còn không bằng Lâm Hạo Hiên.

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không có ý định tiếp tục nghe Tôn Kiệt nói, Tôn Kiệt muôn vạn khó khăn, vất vả lắm mới nói ra được một chữ “Ta” từ trong cổ họng, Tô Hồng Tụ đã lạnh lùng, không chút lưu tình cắt đứt lời hắn: “Tên của ta không tiện nói cho công tử, ta cũng không muốn sau này có bất kỳ dính líu gì đến công tử. Công tử muốn vì tiểu nữ mà buông tha những mỹ nhân bên cạnh này, tiểu nữ cảm thấy lời này của công tử thật sự buồn cười. Tiểu nữ và công tử chưa hề gặp mặt, cũng chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau, công tử thật sự không cần vì tiểu nữ mà làm như thế!”

Tô Hồng Tụ vừa dứt lời, lập tức sử dụng pháp thuật dùng sức văng cổ tay Tôn Kiệt đang liềm mạng nắm chân mình ra, xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng đi.

Tôn Kiệt trơ mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp tuyệt luân cách mình càng lúc càng xa, càng ngày càng xa, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác trái tim mình như bị bàn tay to lớn không nhìn thấy bóp nát bấy.

Không phải vậy, không phải như thế.

Nàng hiểu lầm hẳn, hẳn không định không có trách nhiệm mà đuổi những nữ nhân kia đi, hẳn chỉ muốn nói, nếu như, nếu như nàng nguyện ý cùng hẳn, nếu như nàng chê nữ nhân bên cạnh hẳn quá nhiều, hẳn có thể để cho họ từ nay về sau không tiếp tục xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Hẳn sẽ bố trí tốt cho họ, mặc kệ họ muốn hẳn phải phải làm gì trong lúc này cũng không đáng kể. Coi như hẳn thiếu các nàng ấy.

Chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng sung sướng, cho dù hẳn tán gia bại sản, cho dù hẳn ném chính mạng của mình, hẳn cũng nguyện ý.

Hẳn thật sự không phải, không phải như trong ý nghĩ đó của nàng...

Tô Hồng Tụ làm yêu thuật, thật ra những âm thanh Tôn Kiệt vừa mới nghe kia cũng không phải là ảo giác của hẳn, mà vì Tô Hồng Tụ cự tuyệt hẳn, vì để cho hẳn hoàn toàn chết tâm với nàng, cố ý thi triển yêu pháp trên người hẳn.

Nhưng nàng không ngờ những âm thanh này chẳng những không khiến Tôn Kiệt chết tâm, ngược lại giống như một tấm bùa chú bằng máu xé nát lòng hẳn, ép hẳn gần như điên cuồng.

“Không phải vậy, không phải thế, nàng đừng đi, vừa rồi ta... Không có ý đó...”

Tôn Kiệt lung la lung lay, tròng mắt đầy máu, hai quả đấm nắm chặt thành quyền bên người.

Khóe mắt hẳn nứt đến tận cùng, đau đến không muốn sống, dáng vẻ vừa nhìn cực kỳ giống như một đầu thú bị người vây chặt xung quanh, đẩy vào bước đường cùng.

Cơ thiếp bên người hẳn cũng bị dáng vẻ điên cuồng này hù sợ, nào còn ai dám quần lấy hẳn? Rồi rít không tự chủ tản ra bên ngoài thành một vòng.

Tôn Kiệt trơ mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp nhu nhược của Tô Hồng Tụ từng bước một biến mất nơi khúc quanh lầu hai. Hẳn vươn tay, định giữ Tô Hồng Tụ lại, chỉ cảm thấy huyết khí ở ngực mình cuộn cuộn từng trận, hẳn hoàn toàn không có cách nào cử động, cho dù hẳn động ở đâu, cho dù hơi nhúc nhích đầu ngón tay, sẽ giống như một sợi tơ mỏng kéo trái tim của hẳn, ngực hẳn lập tức đau nhức tê tâm liệt phế.

Hẳn trợn to mắt, nghĩ cẩn thận nhìn kỹ Tô Hồng Tụ, nhưng âm thanh kia giống như lời niệm chú quanh quần quần quýt bên tai hẳn, xua đi không được.

Nàng sẽ không coi trọng ngươi...

Ngươi không thấy vừa rồi nàng nhìn ngươi với ánh mắt như thế nào sao? Quả thật còn không bằng đồng phân ngựa ven đường.

Muốn nàng động lòng với ngươi, hừ! Hoàn toàn là ý nghĩ kỳ lạ, người ngốc nói mê!

Tôn Kiệt bước tới phía trước một bước, sợi chỉ cắm vào ngực hẳn ngay lập tức xé mở một vết thương đầm đìa máu trong lòng hẳn.

Thêm bước nữa, đi theo một bước, nhanh lên, nàng ở phía trước, nàng, không phải nàng thật sự ghét bỏ ta...

Ta có thể giải thích kỹ với nàng, nàng sẽ nghe ta giải thích, cùng lắm thì từ nay về sau, ta giao tất cả của ta cho nàng, cho dù là cơ nghiệp trăm năm của Tôn gia, gia tài bạc vạn của ta, hay cái mạng này của ta.

Nàng sẽ, nàng sẽ tha thứ cho ta, nàng sẽ nghe ta giải thích...

Tôn Kiệt gần như dùng hết toàn lực, mới mạnh mẽ chống đỡ thân mình theo Tô Hồng Tụ lên lầu hai, đáng tiếc cuối cùng hắn chưa vào phòng cùng Tô Hồng Tụ - nhiếp hồn thuật của Hồ tộc thật sự quá cường đại, giống như trái tim Tôn Kiệt vốn không coi là mạnh mẽ, sống đến bây giờ, đã là kỳ tích.

Lúc sắp đến cửa phòng của Tô Hồng Tụ, trước mắt Tôn Kiệt bỗng tối sầm, thân thể lắc lư, cuối cùng cắm đầu về phía trước ngã quy xuống.

Mặc dù hắn hôn mê, nhưng ánh mắt vẫn không nhắm lại, vẫn đầy máu trong mắt, tràn đầy đau khổ và khát vọng nhìn theo phương hướng Tô Hồng Tụ biến mất.

Ghi chú:

1. Tam thư lục lễ: Theo nghi thức truyền thống của Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 thư giới thiệu và 6 lễ.

- Tam thư:

+ Sính thư: thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ Lễ thư: Trong thư nhà trai chọn ngày lành tháng tốt, nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

+ Nghênh thư: Thư dự kiến ngày giờ rước dâu.

- Lục lễ là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ nạp thái (dạm ngõ): Sẽ kèm theo lá thư thứ nhất

+ Lễ vấn danh: Sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp cát: Sau khi có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự

+ Lễ Nạp tỳ (Nạp trung): Đính hôn

+ Lễ Thịnh kỳ: Sẽ kèm theo lá thư thứ ba

+ Lễ Nghênh thân (Vu quy)

Tam thư lục lễ ý chỉ được cưới hỏi đàng hoàng.